

Affbedigelse af andre o. s. v., saa vil Finantsministeren være i den allerførste Forlegenhed ved at aflaae dette; naar han derimod kunde henvise til en Lov og sige: der en Lov, som befaler, at Organisationen skal være saaledes og saaledes, vi maae idetmindste give os nogen Tid, indtil vi enten kunne bevirke en Forandring deri paa grundlovmæssig Maade, eller der i alt Fald kan fremstilles Grunde for, at Sagen er af en saa overveiende Vigtighed, at der kan være Anledning til at give en provisorisk Lov, saa har Finantsministeren derved Midler i Hænde til at styrke sig mod disse personlige Indskydelser, der ellers let ville overvalde ham. Jeg troer, at naar man seer hen til de sidste Aars Erfaring om hvad der i den Retning er skeet, saa vil man ogsaa finde, at hvad jeg her har tilladt mig at bemærke er begrundet i de virkelige Forhold, og at der derfor er en overveiende Grund til ikke at gaae ind paa Lovforslaget saaledes, som det nu foreligger, men at søge at give det en saadan Udvidelse, som jeg har tilladt mig at antyde. Hvorvidt det skulde være muligt at forsøge en saadan Forandring her i Thinget, skal jeg ikke vidtløstigt udtale mig om; jeg troer, at det ikke er muligt, da det fordrer en Mængde specielle Kundskaber, som kun Regjeringen er i Besiddelse af, og at det derfor kun er Regjeringen, der kan foreslægge et Forslag af den Art, saaledes at en videre Behandling af dette Lovforslag neppe vil føre til det forønskede Maal.

Tscherning: Det er en lykkelig Stilling, jeg befinder mig i; naar jeg taler imod Loven, saa har jeg de to sidste Taler paa min Side, og naar jeg taler imod den sidste Taler, saa har jeg Haab om at faae Finantsministeren med mig. Den ærede sidste Taler foreslog Noget, som vilde være det Færligste og det Dyreste, vi kunde indlade os paa, nemlig at bestemme, hvormange Stole og hvormange Personer der skal være i hvert Contoir, saa at de ikke kunne flyttes uden en Lovbestemmelse, det være en provisorisk eller, som den ærede Taler sagde, en grundlovmæssig — han meente rimeligvis en Forandring ved Lov. (Røtze: Ja, en forfatningsmæssig). Jeg skulde næsten troe, at naar man forfulgte denne Tankes rigtige

Consequents, saa kom man tilsidst til at bringe den ind under Grundloven, thi det er en crystalliseret Anskuelse af en heel Embedsforfatning, som ligger i dette ene Udkast. Vi vilde være meget bedre stillede, og det vilde svare meget bedre til vore Forhold, om vi kunde slutte et Slags Contract med Ministrene om at bestyre Staten for en passende og billig Priis og under deres Ansvarlighed, thi det er det Gæste, vi have at holde os til. Det er maafee netop den Vanskelighed, hvori saavel Ministrene som vi for Diebliffet bestinde os, at Ministrene have en Mængde Embedsmænd under sig, som fra den tidligere Tid have andre Vaner og ansee sig mindre underordnede, end de burde; men om vi indrettede en Lov som denne, vilde de søle sig endnu mindre underordnede, saa vilde de endnu mindre søle sig som Statens Tjenere. Naar den sidste ærede Taler troer, at Finantsministeren ikke skulde ligeoverfor sine vedkommende Undergivne kunne sætte Enhver især paa sin Plads og tvinge ham til at gjøre sin Pligt, til at udføre de Forretninger, han skal, uden at han skulde kunne trække paa Skuldrene, med mindre han kunde sige: der er en Lov, som befaler, at I, som sidde her i dette Contoir, skulle gjøre det og det — saa troer jeg virkelig, han er paa en ganske gal Vej. Skulde Ministeren faae mere Mægt til at sige til fem Menneffer, at de skulle udføre ti Menneffers Arbeide, fordi de ved Lov vare satte i et Contoir, hvor dette Arbeide henhørte under, end han uden en saadan Lov havde till at sige: I fem kunne ikke gjøre det, men syv kunne gjøre det og ti behøver jeg ikke dertil? — Det er netop denne Frihed til at kunne benytte de Kræfter, hvoraf Ministeriet er i Besiddelse, i forskjellige Retninger, alt efter som der kan behøves mere eller mindre Virksomhed i en eller anden Bestyrelsesgreen, som vil gjøre en billig Bestyrelse mulig, og det er netop Vanskeligheden ved at forflytte fra det ene Contoir til det andet, der gjør den dyr, der gjør, at man i et Contoir lader sidde Folk, som kun bestille lidet, medens man i et Nabocontoir har overanstrengede Folk, og jo mere vi hjælpe til at crystallisere et saadant Forhold, desværre gjøre vi. Der vil ingen Mand være istand til at give en Lov om Gjenstande af denne Art, som med Fornuftig-